

A szülők: Erika és István

A 11 éves Dóra „birodalma”

Egy másik szép, új nyíracsádi ház

Sokáig vártak rá, de megérte

Nehéz anyagi helyzetbe kerültek, abba kellett hagyni az építkezést

Nyár elején lázas készülődés kezdődött a Nyíracsádon élő Veres Istvánéknál, előkerültek a bőröndök, utazótáskák, dobozok, zsákok, pedig nyaralásról szó sem volt.

Bármilyen tengerparti üdülésnél nagyobb eseményre készültek, 11 év várakozás után végre beköltözhetnek első saját otthonukba. – Először nagyon furcsa volt, hogy a falu központjából jóval kijebb kerülünk, de hamar megszoktuk az új helyet – kezdi a történetet Erika, a háziasszony. – Az utolsó három hét volt a legnehezebb, nem találtuk a helyünket, úgy éreztük, sose jön el a költözés napja.

Hitelből fejezték be

Veresék 11 évvel ezelőtt határozták el, hogy családi házat építenek az István szüleitől ajándékba kapott telken. Többgenerációs „fészket” terveztek, a földszinten a szülők, az emeleten Erika, István meg a lányok laktak volna. – Már az előkészületek, tervrajz, hivatalos iratok is nagyon sok pénzbe kerültek, de végre 1994-ben elkezdtük ásní az alapot – magyarázza Erika –, ennek még anyósom is tanúja volt. A mama azonban sajnos még ebben az évben meghalt, s egy év múlva férjem édesapja is követte. Családi és baráti segítséggel tető alá került a ház, közfalak, nyílászárók, csatorna, kémény is megvolt, de elfo-

Franciaországba ez a kép „repült” a házról

gyott a pénzünk. Veresékhez ekkor érkezett a harmadik gyerek, Dóra is; Erika gyesre került, a két nagyobbik lány iskolába járt, nehéz anyagi helyzetbe kerültek, abba kellett hagyni az építkezést. A tizenegy év alatt laktak a nagymamánál, szolgálati lakásban és albérletben is. Három évvel ezelőtt, mikor a ház, ahol albérletben laktak eladásra került, úgy gondolták, nem várhatnak tovább, bele kell vágni a folytatásba. – Ekkor már évek óta mind a ketten dolgoztunk, a lányok is cseperedtek, kicsit összeszedtük magunkat, hitelt vettünk fel, kerestünk egy szakemberbrigádot és felvállaltattuk a hiányzó munkálatokat – fejezi be a történetet a háziasszony.

A nagylány még nem is látta

A két kisebbik lány, a 19 éves Nikolett, és a 11 éves Dóra boldogan vették birtokba saját birodalmukat. Ne-

kik még soha nem volt külön szobájuk, hát nem csoda, hogy mindketten nagy gonddal tervezték, alakították a berendezést. Nikolett legkedvesebb bútordarabja, a tükörajtós fehér szekrény fő helyre került, hisz saját pénzéből, tavaly nyári keresetéből vette. Dóra plüssállatai is végre kényelmesen elférnek a külön szekrényben, s végre kedvére szétpakolhatja akár a földön is kedvenc képkirakóját, már senki nem botlik bele. A legidősebb testvér (jelenleg Franciaországban tanul és dolgozik) szobáját is berendezték, az édesanya elcsukló hangon mondja, hogy Erika még nem is látta a házat. Dóra kedvesen figyelmezteti „anyát”, hogy ne sírjon, aki meg is ígéri, hogy erős lesz, de mégsem tud parancsolni könnyeinek. Zsebkendő után kotozásra csak annyit tud mondani reménytel, bizakodó hangon, „karácsonyra hazajön”.

„Eltáncolt” bicaj

Veresék nagyon boldogok új otthonukban, leginkább az emeletre vezető falépcsőre büszkék, még a papucsot is lehúzzák, ha rálépnek. Korlát még nincs a lépcső mellett, a bútorok is a régié, de Erika már tervezi az új konyhabútort, a lányok pedig éljenek, hogy végre a telefonukat és az internetet is bekötötték. Istvánnak a kertben és az udvaron lesz bőven tennivalója, ha munkája engedi. Szeptembertől vége a vakációnak a „hölgyek” számára is. Nikolett főiskolás lesz, kollégiumba költözik, Dóra és édesanyja együtt járnak majd a helyi általános iskolába, ahol Erika angolt tanít. A legkisebb csemete régóta gyűjtögeti zsebpénzét egy új biciklire, hisz ezután jóval messzebből járnak majd suliba, de a nyáron inkább tánc táborra költötte a bicaj árát. Azt mondja, jó lesz neki nagybátyja, Albi bácsi régi kerékpárja is, de ha mégsem lesz az övé; akkor sem esik kétségbe egy kis gyaloglástól.

Nikolett főiskolás lesz